Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola Episcoporum qui Constantinopoli conuenerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

Visual Library

Anno Christi 38[illegible].

Tatianus Myrenſis.
Pionius Comaſenſis.
Eudemius Patarenſis.
Patricius Oenandenſis.
Lupicinus Lymirenſis.
Macedon Xanthenſis.
Romanus Bibonenſis.
Theantimus Araxenus.

Prouinciæ Phrygiæ Salutaris.

Vitus Primneſienſis.
Auxamanus Eucarpienſis.

Prouinciæ Phrygiæ Pacatianæ.

Nectarius * Apirenſis. (* Appianēſis.)
Theodorus Eumenienſis, per Profuturũ preſbyterũ Cęſareę.
Eudoxius Aphrodiſiadis.
Leontius Cyburenſis.

Prouinciæ Bithyniæ.

Euphraſius Nicomedienſis.
Dorotheus Nicænus.
Olympius Neocæſarienſis.
Theodulus Calchedonenſis.
Euſtaſius Pruſenſis.

Prouinciæ Ponti Amaſiæ.

* Pantophilus Iberorum. (* Panſophius al. Paſiphilus.)

Prouinciæ Myſiæ.

Martyrius Marcianopolis.

Prouinciæ Scythiæ.

Gerontius Tomenſis.
Ætherius Terſonitanus.
Sebaſtianus Anchialenſis.

*Prouinciæ * Spaniæ.* (* Hiſpaniæ.)

Agrius * Immontinenſis. (* Lamniatanſis.)

Prouinciæ Ponti Polemoniaci.

Atarbius, per Cylum lectorem.

EPISTOLA EPISCOPORUM qui Conſtantinopoli conuenerunt.

Ex Theod. lib. 5. cap. 9.

Dominis honoratiſſimis, & cum primis reuerendiſſ. fratribus ac collegis, Damaſo, Ambroſio, Brittoni, Valeriano, Acholio vel Aſcholio, Anemio, Baſilio, & ceteris ſanctis epiſcopis in magna vrbe Roma conuocatis, ſanctum Concilium orthodoxorum epiſcoporum in ampla vrbe Conſtantinopoli congregatorum, in Domino ſalutem.

MVLTITVDINEM calamitatum nobis a dementis ſectæ Arianæ potentia inflictarum, veſtræ reuerentiæ tamquam earumdem ignaris exponere narrareque, erit fortaſſe ſuperuacaneum. Nam neque veſtram pie-

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΕΝ Κωνσταντινουπόλει συνελθόντων ἐπισκόπων.

Κυρίοις τιμιωτάτοις, καὶ εὐλαβεστάτοις ἀδελφοῖς καὶ συλλειτουργοῖς, Δαμάσῳ, Ἀμβροσίῳ, Βρίττωνι, Οὐαλεριανῷ, Ἀχολίῳ, Ἀνεμίῳ, Βασιλείῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς ἁγίοις ἐπισκόποις τοῖς συνεληλυθόσιν ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει Ῥώμῃ, ἡ ἁγία σύνοδος τῶν ὀρθοδόξων ἐπισκόπων τῶν συνεληλυθότων ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει Κωνσταντινουπόλει, ἐν κυρίῳ χαίρειν.

Τὸ μὲν ὡς ἀγνοοῦσαν τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν διδάσκειν, καὶ διηγεῖσθαι τῶν * παθῶν τὸ πλῆθος τῶν ἐπαχθέντων ἡμῖν παρὰ τῆς τῶν * Ἀρειομανῶν δυναστείας, περιττὸν ἴσως. οὔτε γὰρ οὕτω πάρεργον τὰ καθ᾽ ἡ-

ANNO CHRISTI 381.

μᾶς κρίνειν τὴν ὑμετέραν ἡγούμεθα θεοσέβειαν, ὡς δεῖσθαι τοῦ μαθεῖν ταῦτα, οἷς ἐχρῆν συναλγεῖν· οὔτε τοιοῦτοί τινες ὁ περιέχοντες ἡμᾶς χειμῶνες, ὡς λανθάνειν ἀπὸ σμικρότητος. ὅ, τε χρόνος τῶν διωγμῶν νεαρὸς, ἔναυλον ἔτι φυλάττων τὴν μνήμην, οὐ τοῖς πεπονθόσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς δι' ἀγάπην τὰ τῶν πεπονθότων οἰκειουμένοις. χθὲς, ὡς εἰπεῖν, ἔτι καὶ πρώην, ὁ μὲν τῶν τῆς ἐξορίας λυθέντες δεσμῶν, εἰς τὰς ἑαυτῶν ἐκκλησίας διὰ μυρίων ἐπανήκασι θλίψεων· τῶν δὲ καὶ τελειωθέντων ἐν ταῖς ἐξορίαις ἐπανεκομίσθη τὰ λείψανα. τινὲς δὲ καὶ μετὰ τὴν τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον, ἔτι βράζοντι τῷ τῶν αἱρετικῶν περιπεσόντες θυμῷ, πικρότερα τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας, ἐπὶ τῆς οἰκείας ὑπέμειναν, λίθοις παρ' αὐτῶν τελειωθέντες κατὰ τὸν μακάριον Στέφανον. ἄλλοι διαφόροις καταξανθέντες αἰκίαις, ἔτι τὰ στίγματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς μώλωπας ἐν τῷ σώματι περιφέρουσι. χρημάτων δὲ ζημίας καὶ * περιτμήσεις πόλεων, καὶ τὰς τῶν καθ' ἕνα * δημοσιώσεις, καὶ συσκευὰς, καὶ ὕβρεις, καὶ δεσμωτήρια τίς ἂν ἐξαριθμήσασθαι δύναιτο; πᾶσαι γὰρ ὄντως ἐφ' ἡμᾶς αἱ θλίψεις ἐπληθύνθησαν ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἴσως μὲν, ἐπειδὴ δίκας ἁμαρτημάτων ἐπίναμεν· ἴσως δὲ καὶ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ διὰ τοῦ πλήθους τῶν παθημάτων ἡμᾶς γυμνάζοντος. τούτων μὲν οὖν τῷ θεῷ χάρις, ὃς καὶ διὰ τοσούτων θλίψεων τοὺς ἑαυτοῦ δούλους ἐξεπαίδευσε, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν αὐτοῦ πα-

* ἴσως, περιτμήσεις
* δημεύσεις

tatem res noſtras tam paruo æſtimare arbitramur, vt de his docendi ſitis, pro quibus deberetis nobiſcum vna condoleſcere: neque huiuſmodi ſunt tempeſtates illæ, quibus vndique iactati ſumus, vt propter earum paruitatem vos latere queant. Quin etiam tempus perſecutionis adeo nuper præteriit, vt non illi ſolum, qui in eo afflictati erant, verum & eorum amici, qui propter amorem venerant cum illis in ſocietatem doloris, recentem eius memoriam teneant. Nam heri, prope dixerim, & nudiustertius, nonnulli exilii vinculis liberati, & infinita fere afflictionum genera perpeſſi, ad eccleſias ſuas redierunt: aliorum autem in exilio extinctorum reliquiæ in patriam ſunt reportatæ. Quidam poſt reditum ab exilio, in furorem hæreticorum adhuc ſæuientem incidentes, grauiora tormenta in ſua ipſorum, quam in aliena regione tolerarunt; &, ſicut beatus Stephanus, lapidibus obruti occubuerunt. Alii variis verberationibus dilacerati, ſtigmata Chriſti & vibices in corpore adhuc circumferunt. Porro pecuniæ iacturam, multas ciuitatũ, proſcriptiones ſingulorum, inſidias, contumelias, carceres, quis poterit enumerare? Nam afflictionum genera, quibus vexati ſumus, vix numero comprehendi poſſunt; propterea fortaſſe, quod pœnæ peccatis debitæ nobis perſoluendæ erant: fortaſſe autem, quod benignus Deus per ingentem rerum aduerſarum multitudinem nos exercere volebat. Pro quibus Deo certe agendæ ſunt gratiæ, qui per tot cruciatus erudiuit ſeruos ſuos, & ſecundũ multitudinem miſerationum ſuarum

Actor. c.7. v.58.
Pſalm. 50.
Pſalm. 65. v.12.

ANNO CHRISTI 381.

rurſus eduxit nos in refrigerium. Nobis autem diuturno otio, & multo tum tempore, tum labore ad eccleſiarum emendationem opus erat, vt corpus earum, tamquam diuturno morbo vexatum, curationibus pedetentim adhibitis recreantes, tandem ad priſtinam pietatis ſanitatem reducamus. Nam etſi maxime videmur perſecutionis aſperitate liberati, & eccleſias diu ab hæreticis occupatas modo recuperare; tamen lupi nobis permultum faceſſunt moleſtiæ: ac licet ab ouilibus abacti ſint, in ſiluis tamen greges diripere, conuentus contrarios nobis audacter opponere, populorum ſeditiones concitare non ceſſant; denique nihil omnino prætermittunt, quod eccleſiis quidquam afferre poſſit incommodi. Itaque erat, vt diximus, neceſſarium, vt in his rebus recte conſtituendis plus temporis collocaremus. Iam vero, quoniam vos, quo fraternam veſtram erga nos caritatem declararetis, Concilio voluntate ac nutu Dei Romæ coacto, nos velut membra propria per Deo amatiſſimi imperatoris literas accerſiuiſtis: ne cum nos ſoli iam antea res acerbas ſubiiſſemus, nunc imperatoribus de pietate conſentientibus, ſine nobis vos regnaretis; ſed potius, ſicut loquitur Apoſtolus, vt nos vobiſcum conregnaremus: eſt certe nobis omnibus in optatis, ſi poſſet fieri, eccleſiis confertim relictis, veſtro deſiderio, aut neceſſario potius eccleſiæ negotio inſeruire. Quis enim nobis dabit pennas ſicut columbæ, & volabimus, & requieſcemus apud vos? Verum quoniam hoc modo eccleſiæ nuper renouatæ nuda-

1. Cor. c. 4. v. 8.

Pſalm. 54. v. 7.

λιν ἐξήγαγεν ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν. ἡμῖν δὲ μακρᾶς μὲν ἔδει σχολῆς, καὶ πολλοῦ χρόνου καὶ πόνου πρὸς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν ἐπανόρθωσιν, ἵν' ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας ταῖς κατὰ μικρὸν ἐπιμελείαις τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐσεβείας ὑγίειαν ἐπαναγάγωμεν. καὶ γὰρ εἰ τὰ μάλιστα δοκοῦμεν τῆς τῶν διωγμῶν ἀπηλλάχθαι σφοδρότητος, καὶ τὰς ἐκκλησίας χρονίως παρὰ τῶν αἱρετικῶν κατασχεθείσας ἀρτίως ἀνακομίζεσθαι· πλὴν ἀλλὰ βαρεῖς ἡμῖν λύκοι, καὶ μετὰ τὸ τῆς μάνδρας ἐξωσθῆναι κατὰ τὰς νάπας τὰ ποίμνια διαρπάζοντες, ἀντιπαρατάξεις τολμῶντες, δήμων κινοῦντες ἐπαναστάσεις, ὀκνοῦντες οὐδὲν εἰς τὴν τῶν ἐκκλησιῶν βλάβην. ἦν μὲν οὖν, ὅπερ εἰρήκαμεν, ἀναγκαῖον, πλείονα ἡμᾶς προσασχοληθῆναι χρόνον. ἐπειδὴ μέντοι τὴν ἀδελφικὴν περὶ ἡμᾶς ἀγάπην ἐπιδεικνύμενοι, σύνοδον ἐπὶ τῆς Ρώμης θεοῦ βουλήσει συγκροτοῦντες, καὶ ἡμᾶς ὡς οἰκεῖα μέλη προσεκαλέσασθε διὰ τῶν τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως γραμμάτων· ἵν' ἐπειδὴ τότε τὰς θλίψεις μόνοι κατεδικάσθημεν, νῦν ἐν τῇ τῶν αὐτοκρατόρων περὶ τὴν εὐσέβειαν συμφωνίᾳ μὴ χωρὶς ἡμῶν βασιλεύσητε, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς ὑμῖν, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν φωνὴν, συμβασιλεύσωμεν· εὐχὴ μὲν ἦν ἡμῖν, εἰ δυνατὸν, ἅπασιν ἀθρόως καταλιποῦσι τὰς ἐκκλησίας, τῷ πόθῳ ἢ τῇ χρείᾳ χαρίσασθαι. τίς γὰρ ἡμῖν δώσει πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς, καὶ πετασθησόμεθα, καὶ πρὸς ὑμᾶς καταπαύσομεν; ἐπειδὴ δὲ τοῦτο παντελῶς ἐγύμνου τὰς ἐκκλησίας, ἄρτι τῆς ἀνανεώσεως ἀρχομένης,

ANNO CHRISTI 381.

γενομένης, καὶ τὸ πρᾶγμα παντάπασιν ἦν τοῖς πολλοῖς ἀδύνατον· συνεδεδραμήκειμεν γὰρ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐκ τῶν πέρισι γραμμάτων τῶν παρὰ τῆς ὑμετέρας τιμιότητος μετὰ τὴν ἐν Ἀκυληΐᾳ σύνοδον πρὸς τὸν θεοφιλέστατον βασιλέα Θεοδόσιον ἐπισταλέντων, πρὸς μόνην ταύτην τὴν ἀποδημίαν τὴν μέχρι Κωνσταντινουπόλεως * παρασκευασάμενοι, καὶ περὶ ταύτης μόνης τῆς συνόδου τὴν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις μενόντων ἐπισκόπων συγκατάθεσιν ἐπαγόμενοι· μείζονος δὲ ἀποδημίας μήτε προσδοκήσαντες χρείαν, μήτε * προσακούσαντες ὅλως, πρὶν εἰς Κωνσταντινούπολιν συνελθεῖν. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ τῆς προθεσμίας διὰ στενότητα, μήτε πρὸς παρασκευὴν μακροτέρας ἀποδημίας ἐνδιδούσης καιρὸν, μήτε πάντας τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις κοινωνικοὺς ἐπισκόπους ὑπομνησθῆναι, καὶ τὰς παρ' αὐτῶν συγκαταθέσεις λαβεῖν. ἐπειδὴ ταῦτά τε καὶ πολλὰ πρὸς τούτοις ἕτερα τὴν τῶν πλειόνων ἄφιξιν διεκώλυσεν, ὃ δεύτερον ἦν, εἴς τε τὴν τῶν πραγμάτων ἐπανόρθωσιν, καὶ τὴν τῆς ὑμετέρας περὶ ἡμᾶς ἀγάπης ἀπόδειξιν, τοῦτο πεποιήκαμεν, τοὺς αἰδεσιμωτάτους καὶ τιμιωτάτους ἀδελφοὺς καὶ συλλειτουργοὺς ἡμῶν ἐπισκόπους, Κυριακὸν, Εὐσέβιον, καὶ Γελσκιανὸν, προθύμως καμεῖν ἄχρις ὑμῶν δυσωπήσαντες. δι' ὧν καὶ τὴν ἡμετέραν προαίρεσιν εἰρηνικὴν οὖσαν, καὶ σκοπὸν ἑνώσεως ἔχουσαν, ἐπιδείκνυμεν· καὶ τὸν ζῆλον ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ὑγιοῦς πίστεως

* παρασκευασάμενοι,

* προσακούσαντες

rentur, & res a pleriſque fieri omnino non queat; nam Conſtantinopolim conueneramus, mandato literarum ſuperiore anno a veſtra reuerentia poſt Concilium Aquileienſe ad Dei amantiſſimū imperatorem Theodoſium miſſarum, ad iter dumtaxat Conſtantinopolim vſque faciendum præmeditati, atque de hoc vno Concilio celebrando conſenſum epiſcoporum, qui in prouinciis manſerant, vna nobiſcum afferentes: longiore autem itinere opus eſſe nec expectantes, neque omnino ante accipientes, quam Conſtantinopoli in vnum conuentum eſſet. Huc accedit, quod temporis præſtituti anguſtia neque ad longius iter parandum, neque ad epiſcopos in ſingulis prouinciis, qui ſunt eiuſdem nobiſcum communionis, de hac re commonefaciendos, neque ad eorum conſenſus obtinendos ſatis ſpatii dat. Itaque cum & hæ res, & aliæ præterea complures maiori parti epiſcoporum impedimento ſint, quo minus ad vos veniant: idcirco quod ſecundo in loco faciendum erat, tum ad ſtatum rerum eccleſiaſticarū rite ordinandum, tum ad oſtendendum quanti veſtram erga nos caritatem æſtimemus, illud certe fecimus; quippe orauimus reuerendiſſimos honoratiſſimoſque fratres & collegas noſtros epiſcopos Cyriacum, Euſebium, & Priſcianum, vt laborem ad vos proficiſcendi ſuſcipere non grauarentur. Qui quidem non ſolum vobis exponent, quam noſtra voluntas pacis ſtudioſa ſit, & quo pacto nihil aliud quam eccleſiæ concordiā ſibi proponat; verum etiam quam ardenti ſtudio ad ſanam fidem tuendam accenſi ſimus,

perſpicue ſignificabunt. Nam perſecutionum procellas, cruciatus, minas imperatorias, crudelẽ magiſtratuum violentiam, aliarumque rerum incommodarum tẽtationes, quas ab hæreticis ſuſtinuimus, pro fide euangelica a trecentis decem & octo ſanctis patribus in Nicæa Bithyniæ vrbe confirmata ſuſtinuimus. Etenim iſta fides tum a nobis, tum a vobis, tum ab omnibus qui verbum verę fidei non peruertunt, approbari debet; quippe cum & antiquiſſima ſit, & lauacro baptiſmatis conſentanea, & nos doceat credere in nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti, hoc eſt, in diuinitatem, potentiam & ſubſtantiam vnam Patris & Filii & Spiritus ſancti, æqualem dignitatem, & coæternum regnum, in tribus perfectiſſimis hypoſtaſibus, ſiue in tribus perfectis perſonis; adeo vt neque quidquam loci detur peſtiferę Sabellii hæreſi, qua confunduntur perſonæ, hoc eſt, proprietates tolluntur; neque blaſphemia Eunomianorum, Arianorum, aut eorum qui Spiritum ſanctum oppugnant, quidquam habeat ponderis, quæ quidem eſſentiam, naturam, ſiue diuinitatem diſcindit, & Trinitati, quæ increata, & conſubſtantialis, & coæterna eſt, naturam poſterius genitam, aut creatam, aut quæ ſit alterius eſſentiæ, inducit. Nos præterea doctrinam Dominicæ incarnationis integram & perfectam tenemus; neque diſpenſationem carnis Chriſti, vel animæ vel mentis expertem, vel imperfectam eſſe aſſerimus: ſed agnoſcimus Verbum Dei ante ſæcula omnino perfectum, & perfectum hominẽ in nouiſſimis diebus pro

φανερὸν ποιοῦμεν. ἡμεῖς γὰρ εἴτε διωγμοὺς, εἴτε θλίψεις, εἴτε *βασιλείους ἀπειλὰς, εἴτε τὰς τῶν ἀρχόντων ὠμότητας, εἴτε τινὰ πειρασμὸν ἕτερον παρὰ τῶν αἱρετικῶν ὑπεμείναμεν, ὑπὲρ τῆς εὐαγγελικῆς πίστεως τῆς ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας παρὰ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ ἁγίων θεοφόρων πατέρων κυρωθείσης ὑπέστημεν. ταύτην γὰρ καὶ ἡμῖν, καὶ ὑμῖν, καὶ πᾶσι τοῖς μὴ διαστρέφουσι τὸν λόγον τῆς ἀληθοῦς πίστεως, συναρέσκειν *δεῖ· ἣν μόλις ποτὲ πρεσβυτάτην τε οὖσαν, καὶ ἀκόλουθον τῷ βαπτίσματι, καὶ διδάσκουσαν ἡμᾶς πιστεύειν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, δηλαδὴ θεότητός τε καὶ δυνάμεως καὶ οὐσίας μιᾶς τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος πιστευομένης, ὁμοτίμου τε τῆς ἀξίας, καὶ συναϊδίου τῆς βασιλείας, ἐν τρισὶ τελειοτάταις ὑποστάσεσιν, ἤγουν τρισὶ τελείοις προσώποις· ὡς μήτε τὴν Σαβελλίου νόσον χώραν λαβεῖν, συγχεομένων τῶν ὑποστάσεων, ἤγουν τῶν ἰδιοτήτων ἀναιρουμένων· μήτε μὴν τὴν τῶν Εὐνομιανῶν, καὶ Ἀρειανῶν, καὶ πνευματομάχων βλασφημίαν ἰσχύειν, τῆς οὐσίας, ἢ τῆς φύσεως, ἢ τῆς θεότητος τεμνομένης, καὶ τῇ ἀκτίστῳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ συναϊδίῳ τριάδι μεταγενεστέρας τινὸς, ἢ κτιστῆς, ἢ ἑτεροουσίου φύσεως ἐπαγομένης. καὶ τὸν τῆς ἐνανθρωπήσεως δὲ τοῦ κυρίου λόγον ἀδιάστροφον σώζομεν, οὔτε ἄψυχον, οὔτε ἄνουν ἢ ἀτελῆ τὴν τῆς σαρκὸς οἰκονομίαν παραδεχόμενοι· ὅλον δὲ εἰδότες τέλειον μὲν ὄντα πρὸ αἰώνων θεοῦ λόγον, τέλειον δὲ ἄνθρωπον ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν διὰ τὴν

Anno Christi 381.

*βασιλικὰς

ANNO CHRISTI 381.

ἡμετέραν σωτηρίαν γενόμενον. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν πίστιν τὴν παρ' ἡμῶν ἀνυποστόλως κηρυττομένην, ὡς ἐν κεφαλαίῳ τοιαῦτα· περὶ ὧν καὶ ἐπὶ πλεῖον ψυχαγωγηθῆναι δυνήσεσθε, τῷ τε ἐν Ἀντιοχείᾳ τόμῳ παρὰ τῆς ἐκεῖ συνελθούσης συνόδου γεγενημένῳ καταξιώσαντες ἐντυχεῖν, καὶ τῷ πέρυσι ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῆς οἰκουμενικῆς ἐκτεθέντι συνόδου· ἐν οἷς πλατύτερον τὴν πίστιν ὡμολογήσαμεν, καὶ τῶν ἔναγχος καινοτομηθεισῶν αἱρέσεων ἀναθεματισμὸν ἔγγραφον πεποιήκαμεν. περὶ δὲ τῶν οἰκονομιῶν τῶν κατὰ μέρος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, παλαιός τε, ὡς ἴστε, θεσμὸς κεκράτηκε, καὶ τῶν ἁγίων ἐν Νικαίᾳ πατέρων ὅρος, καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τοὺς τῆς ἐπαρχίας, καὶ εἴπερ ἐκεῖνοι βούλοιντο, σὺν αὐτοῖς τοὺς ὁμόρους πρὸς τὸ συμφέρον ποιεῖσθαι τὰς χειροτονίας. οἷς ἀκολούθως τάς τε λοιπὰς ἐκκλησίας παρ' ἡμῖν οἰκονομεῖσθαι γινώσκετε, καὶ τῶν ἐπισημοτάτων ἐκκλησιῶν ἀναδεδεῖχθαι τοὺς ἱερέας. ὅθεν τῆς μὲν ἐν Κωνσταντινουπόλει νεοπαγοῦς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐκκλησίας, ἣν ὥσπερ ἐκ στόματος λέοντος, τῆς τῶν αἱρετικῶν βλασφημίας ὑπόγυιον ἐξηρπάσαμεν διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ θεοῦ, τὸν αἰδεσιμώτατον καὶ θεοφιλέστατον Νεκτάριον ἐπίσκοπον κεχειροτονήκαμεν ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου, μετὰ κοινῆς ὁμονοίας, ὑπ' ὄψεσι καὶ τοῦ θεοφιλεστάτου βασιλέως Θεοδοσίου, παντός τε τοῦ κλήρου, καὶ πάσης ἐπιψηφιζομένης τῆς πόλεως. τῆς δὲ πρεσβυτάτης καὶ ὄντως ἀποστολικῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας, ἐν ᾗ πρώτῃ τὸ τίμιον τῶν χριστιανῶν ἐχρημάτισεν ὄνομα, τὸν αἰδεσιμώτα-

noſtra ſalute factum eſſe. Atque iſta de fide a nobis libere ingenueque prædicata, ſummatim diſſeruimus: de quibus pleniorem delectationem animis poteritis percipere, ſi libellum in Concilio Antiochiæ conuocato, de fidei deciſione editum, & eum etiam qui ſuperiore anno a Conſtantinopolitano Concilio generali compoſitus eſt, legere placuerit: in quibus tum fidem noſtram vberius expoſuimus, tum hæreſibus nuper excogitatis anathema ſcriptis proditū denuntiauimus. De adminiſtrationibus autem ſingularum eccleſiarum, cum vetus, vti noſtis, lex obtinuit, tum ſanctorum patrum in Concilio Nicæno deciſio; vt videlicet ſingularum prouinciarum antiſtites, vna cum finitimis (modo ipſis ita viſum fuerit) epiſcopis, ad eccleſiarum commodum habeant ordinationes. Ex cuius legis & deciſionis pręſcripto ſcitote tum alias quoque eccleſias apud nos adminiſtrari, tum illuſtriſſimarū eccleſiarum ſacerdotes delectos. Vnde eccleſiæ Conſtantinopolitanæ recens, vt ita dicam, ædificatæ, quamque ex hæreticorum blaſphemia, tamquam ex ore leonis, per miſericordiam Dei nuper eripuimus, reuerendiſſimū, Deoque dilectiſſimum Nectarium in Concilio generali, communi omnium conſenſu, præſente Theodoſio imperatore religioſiſſimo, totius denique cleri, totiuſque ciuitatis ſuffragiis epiſcopū conſtituimus. Eccleſiæ autem vetuſtiſſimæ, & vere apoſtolicæ Antiochiæ vrbis Syriæ, in qua prima venerandum Chriſtianorum nomen auditum eſt, reuerendiſſi-

Can. 5.

Actor. c. 11. v. 26.

mum & Deo dilectiſſimum Flauianum, epiſcopi illius prouinciç, & diœceſeos orientalis in vnum conuenientes, tota illa eccleſia, vti Canon poſtulat, ſuffragante, & velut vno ore virum illum honorifice collaudante, epiſcopum ordinarunt: quæ quidem legitima ordinatio communi Concilii cõſenſu approbata eſt. Porro eccleſiæ Hieroſolymitanæ, quæ eſt aliarum omnium mater, reuerendiſſimum & Deo dilectiſſimum Cyrillum epiſcopũ agnoſcimus tum ab epiſcopis prouinciæ, vti Canon vult, iampridem creatum, tum plurima prælia aduerſus Arianos variis in locis præliatum. Quibus rebus tamquam legitime & ſecundum eccleſiæ Canones a nobis conſtitutis, obſecramus veſtram reuerentiam, vt congratuletur, ſpiritali caritate nos mutuo deuinciente, ac timore Domini omnem humanam affectionem reprimente, eccleſiarumque ædificationem amori illi & beneuolentiæ, qua ſinguli ſingulos complectuntur, longe anteponente. Nam fide ad hunc modum communi conſenſu ſtabilita, & caritate Chriſtiana in nobis confirmata; poſthac definemus dicere illud quod ab apoſtolis condemnatum eſt, nimirum: *Ego quidem ſum Pauli, ego autem Apollo, ego vero Cephæ:* omnes cum oſtenderimus eſſe nos Chriſti, qui in nobis non eſt diuiſus, corpus eccleſiæ, Dei largiente gratia, integrum conſeruabimus, & ad tribunal Domini fidenti animo noſmet ſiſtemus.

1. Cor. c. 1. v. 12.

τον καὶ θεοφιλέστατον ἐπίσκοπον Φλαβιανόν, οἵ τε τῆς ἐπαρχίας καὶ τῆς ἀνατολικῆς διοικήσεως συνδραμόντες, κανονικῶς ἐχειροτόνησαν, πάσης συμψήφου τῆς ἐκκλησίας ὥσπερ διὰ μιᾶς φωνῆς τὸν ἄνδρα τιμησάσης· ἥνπερ ἔνθεσμον χειροτονίαν ἐδέξατο καὶ τὸ τῆς συνόδου κοινόν. τῆς δὲ γε μητρὸς ἁπασῶν τῶν ἐκκλησιῶν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις, τὸν αἰδεσιμώτατον καὶ θεοφιλέστατον Κύριλλον ἐπίσκοπον εἶναι γνωρίζομεν, κανονικῶς τε παρὰ τῶν τῆς ἐπαρχίας χειροτονηθέντα πάλαι, καὶ πλεῖστα πρὸς τοὺς Ἀρειανοὺς ἐν διαφόροις τόποις ἀθλήσαντα. οἷς ὡς ἐνθέσμως καὶ κανονικῶς παρ' ἡμῖν κεκρατηκόσι, καὶ τὴν ὑμετέραν συγχαίρειν παρακαλοῦμεν εὐλάβειαν, τῆς πνευματικῆς μεσιτευούσης ἀγάπης, καὶ τοῦ κυριακοῦ φόβου πᾶσαν μὲν καταστέλλοντος ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, τὴν δὲ τῶν ἐκκλησιῶν οἰκοδομὴν προτιμοτέραν ποιοῦντος τῆς πρὸς τὸν καθ' ἕνα συμπαθείας ἢ χάριτος. οὕτω γὰρ τοῦ τε τῆς πίστεως συμφωνηθέντος λόγου, καὶ τῆς χριστιανικῆς κυρωθείσης ἐν ἡμῖν ἀγάπης, παυσόμεθα λέγοντες τὸ παρὰ τῶν ἀποστόλων κατεγνωσμένον· ἐγὼ μὲν εἰμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλώ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ· πάντες δὲ Χριστοῦ φανέντες, ὃς ἐν ἡμῖν οὐ μεμέρισται, θεοῦ καταξιοῦντος, ἄσχιστον τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας τηρήσομεν, καὶ τῷ βήματι τοῦ κυρίου μετὰ παῤῥησίας παραστησόμεθα.

ANNO CHRISTI 381.